

Full diocesà

27 d'agost del 2023

Santa Mònica, mare de sant Agustí

Avui es fa commemoració de santa Mònica. Nasqué en una família cristiana de Tagaste (Numídia, Nord d'Àfrica). A vint-i-dos anys és mare i el 13 de novembre del 354 neix el seu primogènit: Agustí. Tindrà dos fills més: Navigi i Perpètua.

Agustí és una flamarada. Navigi és més plàcid, més maternal. Perpètua, la petita, es casa i aviat queda viuda. Navigi sempre està al costat de la mare, és el seu consol durant els esgarriaments d'Agustí. També es casa i té fills, un dels quals serà subdiaca a Hipona, al costat de l'oncle bisbe. Navigi i Perpètua ocupen un lloc en el santoral.

Mònica queda vídua a trenta-nou anys, vesteix senzillament, dejuna i s'exercita en obres de pietat. Agustí estudia a Cartago. A divuit anys té un fill: Deodat. Quan Mònica ho sap, comprèn que tota la seva vida patirà. No li importa que Agustí sigui el primer en els estudis, només li importa la salvació de la seva ànima. Agustí busca la veritat i, en la

seva evolució ideològica, s'afilia amb entusiasme al maniqueisme. Mònica segueix amb més atenció que mai el desenvolupament del drama i continua pregant. Fins que un dia, en una crisi de rebel·lió davant les misèries, Agustí es transforma en l'home nou, salvat per Crist i lliure en la fe. Les llàgrimes de Mònica precipiten el desenllaç feliç.

Agustí diu adeu a la vanitat de la retòrica i es retira a Casiciacum. El segueixen els seus amics de sempre, deixebles del mestre. Agustí dirigeix discussions sobre la veritat, la bellesa, l'ordre, la felicitat i l'amor de Déu. Transcorregut el temps d'iniciació, al cap de set mesos, Agustí, Deodat i els seus amics reben a Milà el baptisme (abril de l'any 387). Mònica hi és present: la seva súplica no ha estat estèril. Tornant a l'Àfrica, al port romà d'Òstia, on esperen el moment d'embarcar, mor serenament, satisfeta d'haver complert la seva missió.

«Quina profunditat i riquesa en la saviesa i en el coneixement de Déu!»

Diumenge XXI durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre d'Isaïes

El Senyor diu a Sobnà, cap del palau del rei: «Et faré caure del pedestal, et derrocaré del lloc que ocupes. Aquell dia cridaré el meu servent, Eljaquim, fill d'Helquies, el vestiré amb la roba que portes, li posaré les teves insígnies, li donaré l'autoritat que tens, i serà un pare per als habitants de Jerusalem i per als homes de Judà. Li posaré a l'espatlla la clau del palau de David: quan ell haurà obert, ningú no tancarà, i quan haurà tancat, ningú no podrà obrir. El fixaré com un clau en un indret segur, i serà un tron gloriós per a la família del seu pare.»

(22,19-23)

Salm responsorial

El vostre amor perdura sempre. Acabeu la vostra obra, Senyor.

[137]

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Quina profunditat i riquesa en la saviesa i en el coneixement de Déu! Que en són d'incomprensibles els seus judicis i d'impenetrables els seus camins! Qui pot conèixer el pensament del Senyor? Qui l'ha assessorat com a conseller? Qui s'ha avançat mai a donar-li res perquè li ho pugui recompensar? Tot ve d'ell, passa per ell i s'encamina cap a ell. Glòria a ell per sempre, amén.

(11,33-36)

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús anà a la regió de Cesarea de Felip, i un cop allà, preguntava als seus deixebles: «Què diu la gent del Fill de l'home? Qui diuen que és?» Ells li respongueren: «Uns diuen que és Joan Baptista; altres, que és Elies; altres, que és Jeremies o algun altre dels profetes.» Ell els diu: «I vosaltres, qui dieu que sóc?» Simó Pere li contesta: «Vós sou el Messies, el Fill del Déu viu.» Jesús li va respondre: «Sortós de tu, Simó, fill de Jonàs: això no t'ho ha revelat cap home de carn i sang, sinó el meu Pare del cel. I ara, també jo et dic que tu ets Pere. Sobre aquesta pedra jo edificaré la meva Església, i les portes del reialme de la mort no li podran resistir. Et donaré les claus del regne del cel: tot allò que deslliguis a la terra, quedarà

lligat al cel, i tot allò que deslliguis a la terra, quedarà deslligat al cel.» Després prohibí severament als deixebles de dir a ningú que ell era el Messies.

(16,13-20)

«I ara, també jo et dic que tu ets Pere. Sobre aquesta pedra jo edificaré la meva Església, i les portes del reialme de la mort no li podran resistir. Et donaré les claus del Regne del cel: tot allò que lliguis a la terra, quedarà lligat al cel...»

La fe apostòlica

Carles Riera Fonts, i pvre.

Avui Jesús examina la fe dels apòstols: «I vosaltres, qui dieu que soc?» Pere li reconeix la naturalesa divina i, paradoxalment, a la debilitat humana de l'apòstol confia Jesús les claus del Regne. A ell, com a fonament, i als altres deixebles, atorga aquesta potestat: allò que facin a la terra tindrà validesa al cel.

La fe del cristià es basa en el serè coneixement i en el constant seguiment de Jesucrist, i aquesta fonamentació és possible per l'acció de Déu-Pare que actua per mitjà de l'Esperit, el qual visita les ments i els cors que Déu creà (cf. l'entranyable l'himne gregorià «*Veni, creator Spiritus*», del segle IX).

Durant el nostre pelegrinatge per aquest món, el Mestre ens convida a formar part de l'Església —*semper reformanda*! («que sempre s'ha de reformar»)— sota el guiatge de Pere i els seus successors. L'apòstol ha de confirmar la fe dels qui senten ànsia de Déu, moguts pel desig d'escoltar la seva Paraula encarnada.

Les claus del regne del cel simbolitzen la victòria sobre el reialme del mal i de la mort. La religiositat, inscrita vulgues o no en l'estructura mateixa de la persona, és una finestra oberta a la interpretació del sentit de l'existència. I en el subsol creient hi ha colgada la llavor de l'esperança que el que creiem es complirà.

Déu —l'invisible evident, que deia Victor Hugo— serà la salvació definitiva de l'ésser humà. Mentrestant, el ministeri apostòlic, fonament de la unitat de l'Església, s'estén al llarg del temps, igual com la celebració de l'Eucaristia, segons l'encàrrec de Jesús mateix.

La imatge

Les claus de casa no les dones a qual-sevol. Hi ha d'haver molta confiança, perquè deixes el destinatari al davant de la teva intimitat.

Per això no sols has d'assegurar que no et trairà i que executarà la tasca encomanada. Perquè casa meua és casa meua!

Més encara: hi ha d'haver una certa complicitat, una comunitat d'intencions. Aquesta és la fe que Jesús obté del feble Pere. Ja sabem com va anar tot.

Clau de sant Pere (s. XIX). Església de Muenster

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

28 dilluns

—Sant Agustí, bisbe
1 Te 1,1-5.8b-10/Salm 149/
Mt 23,13-22

29 dimarts

La degollació o martiri de Sant Joan Baptista
1 Te 2,1-8/Salm 138/Mc 6,17-29

30 dimecres

—Santa Joana Jugan, fund.
1 Te 2,9-13/Salm 138/Mt 23,27-32

31 dijous

—Sant Ramon Nonat, mercedari, patró de Cardona
1 Te 3,7-13/Salm 89/Mt 24,42-51

1 divendres

—Sant Gil, abat
1 Te 4,1-8/Salm 96/Mt 25,1-13

2 dissabte

—Santa Raquel
Beat Josep Samsó, prev. mr.
1 Te 4,9-11/Salm 97/Mt 25,14-30

3 Diumenge XXII de durant l'any/ cicle A

La Mare de Déu del Patrocini, a Cardona
—Sant Gregori el Gran, papa i dr.
—Sant Simeó Estilita
Jr 20,7-9/Salm 62/Rm 12,1-2/
Mt 16,21-27

La cosa va de sants (i II)

Romà Casanova, bisbe de Vic

Parlant de sants, no podem deixar de citar el papa Francesc en la seva exhortació apostòlica *Gaudete et exsultate*: «M'agrada de veure la santedat en el poble de Déu pacient: en els pares que crien amb tant d'amor els seus fills, en els homes i dones que treballen per portar el pa a casa seva, en els malalts, en les religioses ancianes que continuen somrient. En aquesta constància per tirar endavant dia a dia hi veig la santedat de l'Església militant. Es tracta moltes vegades de la santedat de "la porta del costat", d'aquells que viuen prop de nosaltres i són un reflex de la presència de Déu» (7). Continuant la nostra reflexió sobre els sants, aquests que Francesc anomena els sants de la porta del costat, els podem també anomenar els sants de l'ordinari, en contraposició als qui anomenàvem sants per la seva vida extraordinària.

La santedat és fer les coses tal com Déu vol

Aquesta possibilitat de santedat en la vida ordinària dona resposta a la crida universal a la santedat que el Concili Vaticà II ens recorda: «En l'Església tothom, tant els qui pertanyen a la jerarquia com els qui són pasturats per ella, són cridats a la santedat, tal com diu l'Apòstol: *La voluntat*

de Déu és aquesta: la vostra santificació (1Te 4,3)» (LG, 39). La pregunta que ens hem de fer és la següent: com ha de viure el cristià que vol esdevenir sant en la vida ordinària? La resposta no consisteix en un programa particular, sinó a fer sempre allò que la circumstància concreta demana, instant rere instant, deixant la cura a la divina providència perquè condueixi el nostre existir. Així el camí vers la santedat no es redueix pas a un sistema d'accions o d'exercicis, sinó que abraça la vida en el seu conjunt.

La característica de l'amor en la quotidianitat s'ha de viure fent el que s'ha de fer ara, perquè aquesta és la voluntat de Déu, i fer-ho com l'amor ho exigeix, del tot i de tot cor. Una santedat com aquesta és, doncs, un camí que sempre duu més lluny, fins a l'infinit. No és qüestió de coses extraordinàries. La persona que segueix aquest camí fa el que hauria de fer tothom qui vulgui assumir la seva existència correctament, ara i aquí. Ni més, ni menys. Aquesta és la santedat: fer les coses com s'han de fer, i no seguint eventuais motius personals. Perquè les coses s'han de fer tal com Déu vol, ja que ell ho ha creat tot i és la seva voluntat la que s'expressa en cada situació. L'home rep, per dir-ho així, la tasca a acomplir de les mans de Déu.

